

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نذیر دلسوز

۰۸ جنوری ۲۰۱۵

تجلیل سرمایه از هنرفروشان!

هیرمند گرانمایه و عزیز!

باز هم استادانه مطلبی را در مرکز دید خوانندگان فیسبوک قرار دادید که در خور توجه و تفسیر است. به اجازه شما به سطری چند در این رابطه («محبوبیت الویس پرسلی») بسنده می نمایم:

فروش یک جوهر کفش یک بازی کن فوتبال به قیمت ده ها هزار دالر، و یا فروش یک تابلوی «پیکاسو»، یا تابلوی «مونالیزا» که به لبخند ژوکوند نیز شهرت دارد [نام یکی از معروفترین تابلوهای نقاشی لئوناردو داوینچی هنرمند مشهور ایتالیایی است] به قیمت میلیون ها دالر و یا قیمت طیاره (هواپیمای) «الویس پریسلی» و یا ... چیزی نیست، جز نمایش تمرکز «ارزش اضافی» (حاصل کار دزدی شده پرولتاریا) که در کیسه خون آسمان تراکم کرده و قدرتش را در یک تابلو، یا در یک جوهر کفش کهنه، و یا در طیاره، و یا در دشنه جوهر دار فلان امپراتور [در لیلام ها = حراج ها] به نمایش می گذارد. این اجناس فروش شده درست همان قدرتی را داراست که در اسناد اسهام شرکت های بزرگ نهفته است. تا زمانی که سرمایه نفس می کشد قیمت چنین اشیاء بلند شده دست به دست می شود. زمانی که پول کاغذی (بانک نوت و یا هر چیزی قابل مبادله) از میان برداشته شود؛ فقط می شود اشیای هنری ماندگار و یا اشیای مربوط به دانشمندان و آثار ممتاز و بی نظیر نابغه های علم و فن جوامع انسانی را در جوار سایر اشیای باستانی در موزیم ها تماشا نمود و بقیه در سطل آشغال و کثافات پرتاب خواهد شد.

امپریالیسم از «الویس پرسلی» چیزی ساخت که صاحب صد ها میلیون دار شد و متقابلاً این خواننده که طرفدار جنگ های غارتگرانه امپریالیستی بود و در فلم های جنگی نقش بازی می کرد؛ خودش هم (مانند سایر هنرمندان مشهور ساخته شده در جامعه امپریالیستی) به ماشین چاپ دالر برای تراکم ثروت در بانک های امپریالیستی تبدیل شده بود چنانچه بعد از مرگ هم، آهنگ هایش فروش دارد. چرا؟ زیرا که وی برای درد مردمش، برای فقر مردمش، برای اندوه و داغ و حرمان مردمش، هرگز چیزی نسرود؛ ورنه مانند «ویکتور خارا» هنرمند سرشناس، محبوب القلوب زحمتکش جهان، شاعر خواسته های به حق مردم، آوازخوان و گیتار نواز کشور «چیلی» که جلد مردم «آگوستو پینوشه» یکی از اعضای سازمان «سیا» در پهلوی هزاران هموطنش به گلوله بسته شد و جان باخت. این هنرمند در خدمت مردم بود و به ضد امپریالیسم موضع انقلابی داشت. باید رسانه های مزدور در موردش چیزی ننویسند و نگویند آخر او قهرمان مردم ستمکش و بهره ده بود. احساسات و عواطف آنها را با تار های سازش و با آواز جذاب و نیرو بخشش در بستر انقلاب سمت می داد. تازمانی که مایکل جکسن وجدان سیاسی اش بیدار نشده بود پله های شهرت را می پیمود و امپریالیسم جنایتکار امریکا کاری به کارش نداشت. زمانی که وجدانش از خواب غفلت سر بلند کرد و در

خوانندش تخریب محیط زیست را (که عاملی اصلی آن سرمایه داران می باشند) به نقد کشید (به گفته پدرش) توسط
داکتر فامیلی اش به قتل رسید تا باشد که نابودی وی موجب عبرت دیگران گردد .
« الویس پرسلی» و امثالش (و در کشور ما «فرهاد دریا» ، « وحید قاسمی » ، «خاتم زلاند» و...) در انحراف
ذهنیت مردم (به خصوص جوانان کشورش) از جنایات امپریالیزم و بسا مسایل دیگر، نقش ارزنده بازی کردند .
با حرمت به خوانندگان این نگاشته .

زنده باد هنرمندان مردمی ! نذیر دلسوز ۵ جنوری ۲۰۱۵